

... (PUNTOS SUSPENSIVOS)

Edgardo Cozarinsky, 1971

1849

ESTREA EN NUMAX: 27.10.2026 | V.O.

Un cura de extrema dereita descobre a través de tres encontros chave (co exército, cunha familia burguesa e cun sacerdote tercermundista) que debido á súa ideoloxía quedou fóra do seu tempo.

Título orixinal: ... (Puntos suspensivos)
Ano: 1971
Duración: 77 minutos
Idioma orixinal: Español
Dirección: Edgardo Cozarinsky
Guión: Edgardo Cozarinsky
Elenco: Jorge Álvarez, Marcia Moreto, Roberto Villanueva, Ernesto Schoó, Niní Gómez, Luisina Brando, Juan José Jusid, Manuel Mujica Láinez
Montaxe: Alberto Yaccelini
Son: Bebe Kamín
Fotografía: Carlos Sorín, Néstor Uman
Produtora: Edgardo Cozarinsky (Arxentina)

...(PUNTOS SUSPENSIVOS)

Edgardo Cozarinsky, 1971

EUROPA
CINEMA
Creative Europe MEDIA

Entrevista con Edgardo Cozarinsky: «Eu sentía sintonía con Raoul Ruiz pero estaba distante de toda militancia»

Por Iván Pinto Veas

A túa vocación cinéfila vén de moito antes que a túa primeira película ...(Puntos suspensivos)? O cine vén da miña adolescencia de pasar case todas as tardes de semana vendo cine no barrio con programas dobres e triplos de películas vellas. Era a semente. ...(Puntos suspensivos) é unha película que a min non me gusta, pero que durante anos estivo esquecida, e recentemente foi resucitada, principalmente pola miña produtora e colaboradora Constanza Sanz Palacios. E é unha iniciativa dela, porque para min corresponde a un momento da miña vida ingrato. Pero Constanza, que a ve con ollos novos, fíxoa circular un pouco e tivo reaccións moi interesantes. Eu vexo a película a través dos demais. Vén dunha época na que me interesaba reflexionar sobre a narratividade e a non narratividade.

Cando comezaches a filmar, pertencías a un grupo que estaba a buscar outra vía respecto do cine entre fins do sesenta e inicios do setenta. Estaban Filipelli, Fischerman, segundo entendo. Rafael Phillipelli estaba aí, era alguén coñecido e todo, pero non era parte do grupo. A única persoa que tivo unha influencia aí nese momento comigo é Alberto Fischerman, que me impulsou a facer esa primeira película, e axudoume, nunha época onde non había moito acceso, pasoume negativos que a el lle sobaban do seu traballo en publicidade. E deume un impulso moi forte para facer esa experiencia e no seu momento foi decisivo.

Dáme a sensación de que dentro dos discursos do período no cine arxentino, particularmente o Terceiro cine de Solanas e Getino, ti estabas a buscar outra liña de exploración. Totalmente. En ...(Puntos suspensivos) había un comentario sobre a realidade política e social do seu momento, pero que estaba nunha liña totalmente distante de toda militancia. Primeiro porque non era militante, había unha cousa analítica e sobre todo irónica. Eu sentín sintonía con Ruiz desde un inicio. Coñecino no festival de Viña, o ano 69, e Raúl presentara *Tres tristes tigres*. Eu achegueime a el, porque notei que había sintonía entre el e eu. Despois puxémonos a conversar e deime conta que tiña esa capacidade de ser irónico con respecto á realidade, sen ser escéptico. Vía as cousas como eran, pero mantiña a súa ironía. Gustáballe moito o uso do paradoxo porque te ilumina sempre algo que está escondido.

Perdoa que pregunte, só por curiosidade, polo caso de Hugo Santiago... Cando el fixo *Invasión* (1969), eu víao moito, eramos amigos podo dicir, e a película interesoume moitísimo. Despois viaxou a Francia, eu diría que practicamente todo o que fixo en Francia non me interesa. Creo que aí hai unha gran reciprocidade, a el non lle interesaba o que eu facía tampouco. El é moi curioso porque ten unha mentalidade, como cineasta, totalmente abstracta. É moi raro en cine iso. Unha gran insensibilidade para os actores, para o que ten diante da cámara. Algunhas películas del, como *Los otros* (1974), son teoremas xeométricos. A xente que os está encarnando na pantalla non teñen nin o menor interese. Teño a sensación de que el está completamente dentro do seu esquema de relacións de espazo e tempo. E non hai unha sensibilidade directa co material. Cousa que na súa primeira película, en *Invasión*, estaba dalgún xeito salvado porque tiña a Lautaro Murúa e a Olga Zubarry, que tiñan unha presenza moi forte.

Publicado en lafuga.cl

Na librería
NUMAX
numax.org/librería

Cielo sucio,
Edgardo Cozarinsky.
Tusquets

Cuentos reunidos,
Edgardo Cozarinsky.
Alfaguara

Dark
Edgardo Cozarinsky.
Tusquets

NUMAX **10**
numax.org